

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Узп1 6/2015
22.05.2015. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Драгана Скока, председника већа, Љубице Милутиновић и Слађане Накић-Момировић, чланова већа, са саветником Весном Мраковић, као записничарем, одлучујући поводом одлуке Уставног суда Уж 1184/12 од 16.04.2015. године, по захтеву Б.К. из Б.П., поднетом преко пуномоћника М.Б., адвоката из Н.С., ..., за преиспитивање судске одлуке – решења Управног суда Ш-3 У 22532/10 од 05.11.2010. године, са Општинским већем Општине Бачка Паланка из Бачке Паланке, као противном странком, у предмету разрешења дужности начелника општинске управе, у нејавној седници већа, одржаној дана 22.05.2015. године, донео је

ПРЕСУДУ

Захтев се **УВАЖАВА, УКИДА СЕ** решење Управног суда Ш-3 У 22532/10 од 05.11.2010. године и предмет враћа Управном суду на поновно одлучивање.

Образложење

Побијаним решењем Управног суда одбачена је тужба Б.К. из Б.П., поднета против решења Општинског већа Општине Бачка Паланка из Бачке Паланке Ш-119-76/10 од 07.05.2010. године, којим је подносилац захтева разрешен дужности начелника Општинске управе Бачка Паланка.

У захтеву за преиспитивање побијаног решења подносилац истиче да је одлуку о одбацивању тужбе донело веће, а да судија појединац није утврдио да је тужба недозвољена у смислу одредбе члана 26. став 2. тачка 2. Закона о управним споровима, чиме је тужиоцу ускраћена могућност да поднесе приговор са захтевом за одржавање усмене јавне расправе. Указује на то, да је примењен погрешан Закон о локалној самоуправи, да је примењен непостојећи закон, који је престао да важи у децембру 2007. године, те да је, према важећем Закону о локалној самоуправи из 2007. године, начелник општинске управе постављено лице, а не именовано лице, које Управни суд поистовећује. Сматра да су акта у односу на именовано лице, када их доноси скупштина општине, као оснивач, акта пословања, а да је акт општинског већа општине о постављењу и

разрешењу начелника општинске управе управни акт, против кога је тужба дозвољена. Предлаже да Врховни касациони суд захтев уважи, а побијано решење преиначи или укине и предмет врати Управном суду на поновно одлучивање.

Општинско веће Општине Бачка Паланка је доставило списе предмета, али не и одговор на захтев.

Врховни касациони суд је о захтеву одлучивао у поновном поступку, поводом одлуке Уставног суда Уж 1184/12 од 16.04.2015. године, којом је усвојена уставна жалба Б.К. и утврђено је да је решењем Врховног касационог суда Узп 33/11 од 25.11.2011. године повређено право подносиоца уставне жалбе на правно средство из члана 36. став 2. Устава Републике Србије. Истом одлуком поништено је решење Врховног касационог суда Узп 33/11 од 25.11.2011. године и одређено да исти суд донесе нову одлуку о захтеву подносиоца уставне жалбе за испитивање решења Управног суда од 05.11.2010. године.

Решењем Врховног касационог суда Узп 33/11 од 25.11.2011. године одбачен је захтев Б.К. из Б.П. за преиспитивање решења Управног суда Ш-3 У 22532/10 од 05.11.2010. године.

Поступајући по поднетом захтеву и испитујући побијано решење у границама захтева у смислу одредбе члана 54. Закона о управним споровима ("Службени гласник РС" 111/09), Врховни касациони суд је нашао:

Захтев је основан.

Према разлозима образложења побијаног решења, оспорено решење од 07.05.2010. године, којим је тужилац разрешен са послова начелника Општинске управе Општине Бачка Паланка, нема карактер акта из одредбе члана 3. Закона о управним споровима, јер решењу недостаје елеменат ауторитативности – да његов доносилац иступа према лицу које се именује, односно разрешава, са јачом вољом у вршењу власти, јер у доношењу ових аката скупштина јединице локалне самоуправе иступа као оснивач, а не као орган власти, због чега се не ради о ауторитативном, већ о акту пословања.

Оцењујући законитост побијаног решења, Врховни касациони суд налази да је Управни суд побијаним решењем повредио правила поступка на штету подносиоца захтева, као и његово право на правно средство из одредбе члана 36. став 2. Устава Републике Србије, јер је побијано решење донето произвољном применом меродавног права, која је онемогућила подносиоцу расправљање и одлучивање пред судом о постављеном захтеву.

Одредбом члана 15. став 1. Закона о парничном поступку ("Службени гласник РС" 125/04... 111/09), који се сходно примењује на основу одредбе члана 74. Закона о управним споровима ("Службени гласник РС" 111/09), је прописано да суд оцењује по службеној дужности, одмах по пријему тужбе, да ли је

надлежан и у којем је саставу надлежан на основу навода у тужби и на основу чињеница које су суду познате.

Како је Управни суд, доносећи побијано решење, оценио да оспорено решење није акт из члана 3. Закона о управним споровима, због чега је тужба у управном спору недозвољена, при чему није ценио да је за одлучивање о законитости тужбом оспореног решења надлежан неки други суд, својим решењем III-3 У 22532/10 од 05.11.2010. године повредио је уставно право тужиоца на правно средство зајемчено одредбом члана 36. став 2. Устава Републике Србије.

Са изнетих разлога, налазећи да су побијаним решењем Управног суда повређена правила поступка, из одредбе члана 26. став 1. тачка 2. и става 2. Закона о управним споровима, као и Уставом зајемчена права тужиоца на правно средство, Врховни касациони суд је, на основу одредбе члана 55. став 2. и став 3. Закона о управним споровима, одлучио као у диспозитиву пресуде и предмет вратио Управном суду на поновно одлучивање, указујући Управном суду на то, да је дужан да расправи питања на која му је указано пресудом овог суда.

ПРЕСУЂЕНО У ВРХОВНОМ КАСАЦИОНОМ СУДУ
дана 22.05.2015. године, Узп1 6/2015

Записничар,
Весна Мраковић, с.р.

Председник већа – судија,
Драган Скоко, с.р.